

EL DIÀLEG NECESSARI

**JOSEP-MARIA
TERRICABRAS**

Catedràtic de filosofia de la
Universitat de Girona

Hi ha dues veritats que sempre són veritat *ahora*: que tots els humans som iguals en dignitat, i que totes les cultures mereixen el mateix respecte. Això és així perquè les persones no podrien ser persones sense una comunitat, i una comunitat no existiria sense persones que la formessin. Certament, nosaltres només arribem a ser humans gràcies a la comunitat que ens ajuda a créixer, i la comunitat només arriba a ser un espai de llibertat i de justícia gràcies a l'esforç dels seus membres.

Per això és un error gravíssim voler enemistar els individus amb les seves comunitats; i per això és també un error molt greu voler enemistar unes comunitats amb altres. Cada persona comparteix la seva dignitat amb totes les altres persones del seu grup i això vol dir que la comparteix amb totes les altres persones del món, perquè el nostre grup final sempre és l'univers.

El diàleg entre nosaltres i entre les cultures és l'aliment necessari, imprescindible, per al creixement de tots. La imposició d'unes cultures sobre les altres és un gest indigne que ofèn la cultura agredida però que sobretot envileix la cultura agressora. No podem estar, doncs, a favor del diàleg només quan pensem que el diàleg ens afavorirà. El diàleg *sempre* afavoreix tothom. El diàleg és l'única manera culta, és a dir, civilitzada, de fer que les cultures continuïn essent cultures. El diàleg és la vida mateixa dels humans adults, de les cultures vertaderes. Cada vegada que abandonem el diàleg i ens situem en el despreci o en la prepotència envers els altres, ens estem suïcidant, perquè estem negant allò que som els humans: éssers de paraula, éssers de diàleg, éssers inacabats que esperen arribar al final amb l'ajut dels altres, gràcies als altres, a tots els altres.

L'HOME NOU I LA DONA NOVA

L'home nou i la dona nova no apareixen per casualitat. L'home nou i la dona nova van naixent en la pràctica de la reconstrucció de la societat. Però, de qualsevol manera, podem pensar en algunes qualitats que caracteritzen l'home nou i la dona nova.

El compromís amb la causa del Poble, amb la defensa dels interessos del Poble, és una d'aquestes qualitats. La responsabilitat en el compliment del deure, sense que importi quina tasca sigui la que ens correspongui, n'és una altra.

Aprendre a superar l'individualisme, l'egoisme, és un senyal, també, de l'home nou i de la dona nova.

La defensa intransigent de la nostra autonomia, de la llibertat que conquerim, marca igualment l'home nou i la dona nova.

El sentit de la solidaritat, no només amb el nostre Poble, sinó amb tots els Pobles que lluiten pel seu alliberament, és una altra característica de l'home nou i de la dona nova.

No deixar per a demà el que es pot fer avui, i fer cada dia millor el que hem de fer és propi de l'home nou i de la dona nova.

Estudiar, reflexionar, desenvolupar la curiositat davant de la realitat per conèixer-la millor, crear i recrear, criticar amb encert i acceptar les crítiques constructives, són característiques de l'home nou i de la dona nova.

Paulo Freire
Cartas do Exílio